Känningar av Torontovälsignelsens förföriska vindar

Spara som PDF

Du skall här få del av ett vittnesbörd där en kille berättar om hur han som ung kristen mer eller mindre mot sin vilja fick känna på en pust av den förföriska s.k. "Toronto-väckelsen/Torontovälsignelsen". I detta höll han på att förlora sin inre frid.

Kort om min bakgrund

Jag föddes i en kristen familj med stark anknytning till Pingströrelsen, döptes som tio-åring och upplevde någonstans däromkring andedopet med åtföljande tungotal. Som fjortonåring började jag läsa Bibeln och jag gjorde mina första riktigt stora upplevelser med Gud när jag var runt sexton år gammal. Bibelns ord började med tiden bli väldigt viktigt för mig och jag ville gärna lära mig mycket för att kunna undervisa andra om Jesus och vad Bibelns säger om frälsningen.

När jag slutat högstadiet flyttade vi till en annan stad än den jag växt upp i och där gick jag gymnasiet. Det fanns en hel del problem med osunda läroströmningar i den församling vi då började gå till, särskilt bland ungdomarna. Så det blev en svår tid för mig eftersom jag inte var van vid att man enligt Bibelns ord skulle "pröva allt". Ibland misströstade jag när det gällde min egen frälsning, men gång på gång visade Herren mig att jag inte skulle tappa modet. Det fanns trots allt stor anledning att betrakta de aktuella strömningarna som mycket farliga, även om mycket som skedde inte syntes för de vanliga medlemmarna. De allra flesta var inte alls medvetna om vad som försiggick, och pastorerna sköt bara frågan ifrån sig när man påtalade problemen. Till exempel

minns jag en gång då jag hade svår ångest över hur jag skulle ställa mig till de influenser som kom ifrån Trosrörelsen. Då slog jag i min desperation upp Bibeln och fick den enda tumvers jag någonsin fått i hela mitt liv, men som löste mig från all min fruktan för en tid: "Akta er för de falska profeterna, som kommer till er klädda som får men i sitt inre är rovlystna vargar." (Matt 7:15).

En annan gång gick jag till en broder i församlingen och försökte förklara min vånda över de då aktuella strömningarna från det som sedan blev Torontovälsignelsen. Men han var så disträ att han inte förstod något av vad jag sa och jag gav helt enkelt upp mitt försök att förklara hur jag kände det. Däremot ville han be tillsammans med mig, och det gick jag med på. Då kom Guds Ande över honom och han frambar ett profetiskt budskap till mig där huvudpoängen var den här: "*Håll dig till dem som har samma ande som du har!*" Glasklart! Gud hade sett min vånda och befallde mig att hålla mig långt borta från dessa strömningar. Det märkliga låg också i det faktum att redskapet för detta budskap var någon som rent intellektuellt inte begripit vad jag pratat om. Men lydnaden inför Guds tilltal skulle snart prövas, och det skulle visa sig att jag inte höll måttet.

Sommarlovets förförelse

På somrarna brukade jag resa tillbaka någon vecka till den stad jag var uppvuxen i för att hälsa på mina kompisar i församlingen där. Under nittiotalets början hade de fått en pastor som öppnat upp församlingen för en hel del olika influenser, en del bra men andra var mindre bra, och detta var något jag kände av när jag kom upp. Bland annat hade en äldstebroder som jag haft gott förtroende för blivit så förändrad. Han var mer ivrig i det andliga än någonsin tidigare, men med denna iver hade en självcentrering och en kall hårdhet följt med, och, som jag snart upptäckte, en öppenhet för läroströmningar som skrämde mig. Till exempel hade han efter en svår kris då hans äldste son varit svårt sjuk, öppnat sig för trosrörelsens läror och helande. Han läste böcker av Ulf Ekman och Benny Hinn, och talade vitt och brett om de fantastiska "väckelser" som pågick runt omkring Rodney Howard Browne och Vineyard i Kanada (en strömning som senare fick namnet "Torontovälsignelsen"). Själv kände jag instinktivt att detta inte var sunt, men jag var för ung och vek för att våga säga emot utan satt mest tyst. I samband med detta besökte jag en ungdomssamling i denna församling där nämnda äldstebroder höll i undervisningen. Ämnet för bibelstudiet (om man nu kunde kalla det för ett sådant då han hänvisade mest till andra material, t ex till ljudkassetter av Sven Almkvist) fokuserade mycket på kroppens reaktioner på den Helige Andes närvaro, bland annat det som i dessa sammanhang brukade kallas för att "falla i Anden".

Jag har suttit på många ungdomssamlingar där något varit fel och där jag upplevt en väldig olust. Men den atmosfär som bredde ut sig i samband med denna undervisning var kuslig. Alla alarmklockor inom mig ringde för fullt, och jag ville bara springa därifrån. Men det gjorde jag inte, tyvärr, för det hade besparat mig mycket elände. För det som hände sedan var att nämnda äldstebroder kallade fram mig för förbön, genom att säga inför alla som var där att: "*Jag vet hur mycket du längtar efter det här.*" Och jag lommade fram, väl medveten om att jag gjorde helt fel och handlade mot det ofrid som Anden väckte inom mig. Under förbönen gick äldstebrodern fram och sa något så blasfemiskt att jag aldrig kommer att komma glömma det: "*I Jesu namn fyller jag honom med den Helige Ande*"*!* Och "fylld" med en ande blev jag, även om det var först senare jag insåg att det inte något hade med Guds Ande att göra. Omedelbart därefter var det som om någon slog undan benen under mig och jag ramlade baklänges. I efterhand ryser jag vid tanken på det som hände, men det värsta var inte vad som hände rent fysiskt utan vad som från denna stund hände på insidan av mig: all min oro försvann, på ett ögonblick glömde jag att jag ens varit tveksam till att gå fram, ja, det var som om tiden innan inte hade existerat. Och jag blev direkt fixerad vid att andra skulle "falla i Anden" eller "skratta i Anden" när jag bad för dem. Mina skyddsmurar mot den undervisning jag varit så tveksam inför bara försvann och jag trodde helt plötsligt att allt det där jag mått dåligt av var helt okej, ja till och med bättre än den kristendom jag tidigare bekänt mig till. Jag fick helt enkelt en "rullgardin" neddragen framför ögonen och såg inte längre klart. Och när jag försökte närma mig Herren som jag gjort förut gick det inte riktigt lika lätt längre. Istället kände jag mig tom.

Räddningen

Min räddning var dock att jag inte stannade kvar eftersom sommaren snart var slut och jag skulle hem igen. När jag väl kom hem och fick lite distans till det hela, och för en stund lyckades betrakta mig själv utifrån, insåg jag att något gått väldigt fel. Jag hade öppnat mig för påverkan av andemakter som försökt och nästan helt lyckats att förleda mig in i villfarelse. Inför Herrens ansikte och i Jesu namn tog jag avstånd från det jag varit med om och avsade mig allt som förmedlats till mig under den där förbönen. Detta gav mig den verkliga friden tillbaka, och samtidigt också förmågan att kunna känna ofrid inför osunda strömningar.

Tack och lov, fram till denna dag har också Herren bevarat mig och hjälpt mig att skärpa mitt sinne när det gäller att avgöra vad som kommer från honom och vad som är sant och falskt. Den frukt som dessa strömningar gett församlingen där

jag fick känningar av dessa "Toronto-vindar" talar också sitt tydliga språk. **Den ligger idag i ruiner** och har under åren brottats med alla möjliga problem som man hade sluppit om man inte släppt in dessa osunda strömningar. Det kan inte heller undgå någon som med öppna ögon skärskådar svensk kristenhet idag, att det verkliga avfallet från den sanna tron, trots alla uttalanden om att "detta är den stora väckelsen", fått förnyad fart genom de andliga strömningar som sköljt över vårt land under de senaste 30 åren. Vad Sverige behöver är något helt annat: en sund och bibliskt förankrad kristendom där även andliga upplevelser och nådegåvor ställs under Ordets auktoritet. Bara så kan det bli en verklig väckelse där själar räddas för evigheten.

/Robert Granat

Läs gärna denna text: "Frukt av Toronto-väckelsen"
Vi delar där ett vittnesbörd ur Hank Hanegraaffs bok *Counterfeit Revival* samt ett vittnesbörd ur Andrew Stroms bok *Kundalini Warning* som också visar på vilken frukt som kommit av "Toronto-väckelsen" (och dess efterföljare).